

Συνασσ.) Κάρι. (Ἑλυμπ.)—Λεξ. Βλαστ. 237 5) Μετβ. πληρῶ τι θορύβου Κύπρ.: Ἐβρύττισεν τὰ φκιά μας πὺν τοῖς φωνές.

Πβ. βρυχωμανιάζω, βρυχωμανῶ, βρυχωμομανῶ.

βρυχητός ὁ, ἀμάρτ. βρυχητός Κάρι. Κῶς Ρόδ. βρυχητό τό, Κάρι. Κρήτ. βρυχητό Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρυχειέμαι.

1) Βρυχηθμός, βοή, θόρυβος Κάρι. Κρήτ. Κῶς Ρόδ.: Ὁ βρυχητός τοῦ νεροῦ Ρόδ. Ἐκεῖα ποῦ μιλοῦδε, κούεται ἕνας βρυχητός πομέσα με τὸ δάδος Κῶς Ἀγριος βρυχητός Κάρι. Ἐκούσθη ὁ βρυχητός τοῦ αἰτοῦ—τοῦ ἔφιου κττ. (αἰτός=αἰτός, ἔφιος=ὄφις) Ρόδ. || Ἀσμ.

Τῆς θάλασσης τὸ βρυχητό ἀκούω καὶ τρομάζω, σὰ τῆς ἀγάπης τὸ καμὸ καὶ βαρζαναστενάζω

Κάρι.

Καὶ νά, π' ἀκούει βρυχητό, γυρίζει πίσω, βλέπει τὸ σῦδεκνό του ποῦ τρεχε γιὰ νὰ τὸνε προφτάσῃ Κρήτ. 2) Θρηῖνος, ὄδυρμος Κύθηρ.: Τί κλάημα καὶ τί βρυχητό!

Πβ. βρυχιατό, βρύχισμα, βρυχισμός, βρυχίστημα, βρῦχος.

βρυχιά ἡ, ἀμάρτ. βρακιά Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρυχειέμαι, παρ' ὃ καὶ βρακοῦμαι.

Τὸ βέλσασμα, ἡ φωνὴ τῶν βληχομένων ζώων, ἰδίως προβάτων καὶ αἰγῶν: Οἱ προβατῖνες γνωρίζουν τὰ βυζαστακάκια ἀπὸ τοὺς βρακίς (βυζαστακάκια = νεογέννητα ἀρνιά τὰ ὁποῖα ἀκόμη βυζαίνουν). Συνών. βελαξιά, βέλσασμα 1.

βρυχιατό τό, ἀμάρτ. βρυχιατό Κάρι.

Ἐκ τοῦ ρ. βρυχειέμαι.

Βρυχηθμός: Ἀκούει βρυχιατό 'ς τ' ἄλογα. Πβ. βρυχητός, βρύχισμα, βρυχισμός, βρυχίστημα, βρῦχος.

βρύχιος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρῦχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιος.

Κρότος τῆς ἀμάξης (ἡ λ. κατ' ἀρχὰς θὰ εἶχε ἐπιθετικὴν σημασίαν δηλοῦσα τὸν θορυβώδη).

βρύχισμα τό, ΔΣολωμ. 26. βρούχισμα Ρόδ. (Κάστελλ.)—ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 48, Μεγάλ. Χρόν. 61, ἐν Προπυλ. 1,264—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. βρύχισμα = θρηῖνος, ὄδυρμος. Πβ. Ἰμπέρ. καὶ Μαργαρ. στ. 812 (ἐκδ. SLambros) «νὰ εἶδες κλάσματα πολλά, βρυχίσματα μεγάλα». Τύπος βρύχημα καὶ παρὰ Σομ.

Βρυχηθμός: Βρούχισμα λεονταριοῦ ἀκούγεται ἀποπίσω του ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 48. Οἱ Τουρκαραπαδες ἀκούγαν τὸ μπουμπουνητό, τὸ βρούχισμα, τὸ οὐρλαχτό κι ἀναμερίζανε ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 61 || Ποίημ.

Μὲ βρυχίσματα σαλεύει | ποῦ τρομάζει ἡ ἀκοή ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. Πβ. βρυχητός.

βρυχισμός ὁ, ἀμάρτ. βρυχισμός Κύπρ. (Λεμεσ.) βρυχισμός Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ. ἀ.)—ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,37 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα, 2,139 βρυχηθμός Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. βρυχισμός = θρηῖνος, κλαυθμός. Πβ. Ἰμπέρ. καὶ Μαργαρ. στ. 180 (ἐκδ. SLambros) «τὴν ξενιτειὰν βρυχίζονται πῶς νὰ τὴν ὑπομένουν | με λύπες καὶ με κλάματα καὶ βρυχισμοὺς μεγάλους». Ὁ τύπ. βρυχισμός καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 955 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μ' ἀ-

γριώτατον ἀνάβλεμμα καὶ βρυχισμοὺς μεγάλους». Ὁ τύπ. βρυχηθμός διὰ τὸ βρυκοῦμαι, δι' ὃ ἰδ. βρυχειέμαι. Τύπος βρυχηθμός καὶ παρὰ Σομ.

1) Βρυχηθμός, μούγκρισμα Ἡπ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.)—ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Μᾶς ξεκώφαιναν οἱ βρόντοι καὶ τὰ ρεκάσματα κ' οἱ βρυχισμοὶ τοῦ ἀνήμερου ἀστραποπέλεκα ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Ὁ Μιχαήλης Ἀρχάγγελος ἤκουσε τὸ βρυχισμὸ (ἐπφδὴ) Κρήτ. || Ἀσμ. Τῇ θάλασσας τὸ βρυχισμὸ ἀκούω καὶ τρομάσσω, τὸ ἀγάπης μου τὸ χωρισμὸ πῶς θὰ τὸνε βαστάξω! Κρήτ. || Ποίημ.

Ἀλλ' ἕνας βρυχισμὸς μᾶς κυνηγᾷ, σὰν ὅταν 'ς τὸ γιὰλὸ τὸ κῦμα σπάη

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. 2) Θόρυβος μετὰ φωνῶν Κύπρ. (Λεμεσ.): Ποῦ τοὺς καφκάες τῶν τῶς φωνῆς τῶς πολλῆς ἦτον βρυχισμὸς τῶν τῶς τῶν. Ἐσυνάντησαν τὰ κωπελ-λούδκια τὸ 'ἐν ἀκούεις ἄλλον πὸ 'να βρυχισμὸν. β) Ἐλαφρὸς θόρυβος, θροῦς Κύπρ.: Ἀσμ.

Σήμερον ἀκούω θροῦλον | καὶ τὸν βρυχηθμὸν τῶν φύλλων

3) Κελάδημα Κρήτ. (Βιάνν.): Ἀσμ.:

Τῶν ἀηδονιῶν ὁ βρυχισμὸς 'ς τὸν οὐρανὸν ἐβῆκε (ἐβῆκε=ἀνέβη).

Πβ. βρυχητός.

βρυχίστημα τό, ἀμάρτ. βρεχίστημα Καπ. (Σινασσ.) βρυχίστημα Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ὁρ. βρυχίστα τοῦ ρ. βρυχοῦμαι, δι' ὃ ἰδ. βρυχειέμαι.

Βρυχισμός: Ὁ τὰ γλυκέα τ' τὰ ὑπνοὺς μέσα ἤκ'σεν ἕνα δυνατὸ βρεχίστημα. Πβ. βρυχητός.

βρυχιστιά ἡ, ἀμάρτ. βρυχιστιά Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρυχιστής < βρυχειέμαι.

Ἀντίλαλος ἤχου, βοή: Βρυχιστιὰς ὕρκοιῳ μέσα 'ς τὸ φαράγι καὶ θὰ φωνιάζῃ κιάνενας. Ἐρχεται τὸ νερό, γιὰτὶ ὕρκοιῳ τῇ βρυχιστιᾷ δον.

βρῦχος τό, Κύπρ. Πελοπ. (Μάν.) βροῦχος Κρήτ. (Σητ. Σφακ.) βροῦχος ὁ, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρυχειέμαι. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ2, 41 καὶ 63.

Βρυχητός 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ὁ οὐρανὸς ἐγέμωνεν ἀπὸ νέφη καὶ ἄκουσα ἕνα βρῦχος ἀπὸ τὸ βουνὸν Κύπρ. Τὸ βρῦχος τοῦ νεροῦ αὐτόθ. Βροῦχος ἀκούεται μέσ' 'ς τὴν ρεματιά κι ὅλο τὸ λαγάδι ἀντιλαλεῖ Κρήτ. Ἀκουσα τὸ βροῦχος, μὰ δὲν ἐκάτεχ' εἶδα τὸνε Σφακ. Ἡπείσε κι ἀκούστηκε ἀποπαεὶ ὁ βροῦχος Σητ. || Ἀσμ.

Ὁχι 'ς τὴν μαύρη θάλασσα, γιὰτὶ ὕρκοιῳ ὁ βροῦχος, μόνο 'ς τὴν Γόγκκινη Μηλῆς ποῦ κατοικεῖ ὁ Τοῦρκος Κρήτ.

βρυχωμανιάζω ἀμάρτ. βρυχωμανιάζον Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρυχῶ, δι' ὃ πβ. βρυχῶ παρὰ τὸ βρυχειέμαι, καὶ τοῦ ρ. μανιάζω.

Βρυχῶμαι: Ἀσμ.

Εἶπε κ' ἐβρυχουμάνιασε | σὰ δὲ λεοδάρι 'ς τὰ βουνὰ Πβ. βρυχειέμαι.

βρυχωμανῶ ἀμάρτ. βρυχωμανῶ Πελοπ. (Μάν.) βρυχωμανοῦ Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) βρυχωμανοῦ Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρυχῶ, δι' ὃ πβ. βρυχῶ παρὰ τὸ βρυχειέμαι, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μανῶ.

Βρυχωμανιάζω, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βρυχωμανῆ τὸ βόδι, καὶ ἔχει Κίτ. || Ἀσμ.